

İrannın və Fransanın Ermənistanına olan sevgisi bir-birindən o qədər də fərqlənmir. Hər ikisi - İran da, Fransa da işğalçı dövlətə sığal verir, tumarlayır və qayğısına qalırlar. Sanki bu sevdada yarışirlar, bəhsə girirlər.

Son aylar İran öz daxilində baş verən hadisələrin ziddinə getdikcə, gərginlikləri səngitmək əvəzinə daha da şiddətləndirir. Nəticədə qətlə yetirilən, məhbəslərə atılan və döyülən insanların sayı durmadan artır. İran həmçinin daxili və xarici siyasətində Azərbaycana və azərbaycanlılara qarşı, yumşaq desək, haqsız, ədalətsiz mövqə tutur. Bütün baş verən bu hadisələr dərinləşdikcə İran adlı dövlətin sarsılması və çökməsi müşahidə olunur. Hadisələrin inkişafı və ekspert rəylərinin qısa məzmunu belə qənatə gəlməyə əsas verir ki, rejim ötən əsrdən bu əsrə adlayan problemlərin həllini düşünmək əvəzinə kororanə, təhlükələrin fərqi nə varmadan öz qarınına xəncər soxaraq açıq intihara gedir.

Amma məsələ burasındadır ki, özünü qətlə yetirmək islamda Allahın bəyənmediyi addım kimi lənətlənir. Bəs o zaman özünü islam respublikası sayan İran niyə belə edir? Yaponiyada təxminən 4-5 əsr davam edən belə bir ənənə olub: samuraylar iki halda intihara gediblər - ya ağaları ömr edəndə, ya da sahibinə sədaqətini sübut etmək istəyəndə. Görəsən İran bunların hansını əsas götürüb intihar edir? Əslində, heç birini. Özü də təkcə ona görə yox ki, İrannı və Yaponiyayı bir-birinə heç nə bağlamır. Həm də onun üçün ki, dövrən dəyişib. Və bu dəyişmiş dövrandə İran rejimi anlamır ki, insanlar baş örtüyünə görə yox, hakimiyyətin qaragüruhçuluğuna, adi haqlarının gözlənilməməsinə görə küçələrə axışırlar. Artıq baş ör-

İran niyə intihar edir

pəyindən daha ciddi tələblər irəli sürülür, rejimin dəyişməsi tələb olunur. Rejim isə insanların haqlı tələblərini görməzdən gələrək onları güllələyib öldürməklə və məhbəslərə atmaqla özünü intihara aparır.

Aydın sezilən və bütün müsəlman dünyasını heyrətləndirən həm də odur ki, İranda erməni sevgisi var. Cənub qonşumuz erməni eşqi ilə yeni "zirvə"lərə dırmaşdıqca bütün müsəlman dünyasının gözündə hansı uçurumlara çırpıldığının fərqiində deyil. Fərqiində deyil ki, o, bununla əhalisinin ən azından yarısının ziddinə gedir. Qarabağa hərbi insturkturlar göndərmək, işğalçı Ermənistanı bütün müstəvilərdə arxa durmaq və bu zəmində Azərbaycana hədələr yağdırmaq o deməkdir ki, İran əhalisinin tən yarısının nifrətini qazanır. Və rejim hələ də anlamır ki, İrannı qarışdırın, milyonları küçələrə tökən onun özüdür.

Bu gün İran Azərbaycana münasibətdə sanki Fransa ilə birləşib, yalnız

onun "tövsiyə" etdiyi, "məqbul" bildiyi addımları atır. İran bu sevdaya elə aludə olub ki, nəinki Azərbaycanla və bütün müsəlman dünyası ilə, həm də özü ilə savaşıır. Nə qədər kədərli olsa da, acı reallıqdır. Bəli, İrannın, daxilində baş verən proseslərdən xəbəri yoxdur. Fransadan islam pərdəsi altında ixrac edilən inqilab dini dəyərləri elə ucuzlaşdırıb ki, İran heç şah dövründəki İran deyil. İndi iranlılar özləri etiraf edirlər ki, əgər şah vaxtı hər şəhərdə bir əxlaqsızlıq yuvası vardısı, indi hər məhəllədə bir kəcib qapısı var. Əgər o dövr hər şəhərdə bir neçə yerdə araq çəkib satırdılarsa, indi hər evdə bu işlə məşğuldurlar. Əgər həmin dövr hamı sidqi-ürəkdən cümə namazına gedirdisə, indi məscidlər, demək olar, boş qalır. Çünki indi erməni sevgisi rejim üçün bütün istəklərdən üstündür.

Bahadır İMANQULİYEV,
"Azərbaycan"